

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 31.05.1967, sp. zn. 6 Cz 74/67, ECLI:CZ:NS:1967:6.CZ.74.1967.1

Číslo: 116/1967

Právní věta: Je-li v jednom návrhu na zahájení řízení uplatněno několik samostatných nároků, nemůže úspěch navrhovatele (žalobce) ve sporu ohledně některého nároku založit právo na náhradu nákladů řízení, které vznikly v souvislosti s dalším nárokem, jestliže návrh na zahájení řízení byl ohledně tohoto dalšího nároku vzat účinně zpět.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 31.05.1967

Spisová značka: 6 Cz 74/67

Číslo rozhodnutí: 116

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Náklady řízení

Předpisy: 99/1963 Sb. § 142
§ 146

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 116/1967 sb. rozh.

Je-li v jednom návrhu na zahájení řízení uplatněno několik samostatných nároků, nemůže úspěch navrhovatele (žalobce) ve sporu ohledně některého nároku založit právo na náhradu nákladů řízení, které vznikly v souvislosti s dalším nárokem, jestliže návrh na zahájení řízení byl ohledně tohoto dalšího nároku vzat účinně zpět.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 31. května 1967, [6 Cz 74/67](#).)

Žalobce se domáhal rozhodnutí, že žalovaný nezrušil platně pracovní poměr s okamžitou platností a je povinen v žalobcově závodu nastoupit, a dále, že žalovaný je povinen nahradit škodu v částce 491 Kčs za každý den od 21. února 1966, až do dne opětovného nástupu do práce. Svůj požadavek odůvodnil žalobce tím, že žalovaný, který dal dne 1. 2. 1966 výpověď z pracovního poměru podle § 51 odst. 2 zák. práce, přestal do práce docházet, dopisem z 20. 2. 1966 oznámil, že práci nenastoupí a nevyhověl ani písemně výzvě k nástupu do práce.

Žalobci, který s takto provedeným okamžitým zrušením pracovního poměru nesouhlasí, vznikla

škoda, jejíž náhrady se rovněž domáhá.

Žalovaný uvedl, že svým dopisem z 20. února 1966 mínil dohodu o rozvázání pracovního poměru, že se k žalobci nechce pro malý výdělek již vrátit a že na zaplacení náhrady škody nemá prostředky; při ústním jednání dne 28. 6. 1966 uznal, že pracovní poměr trvá a že proto nastoupí do práce dne 1. července 1966 až do uplynutí výpovědní lhůty, tj. do 30. září 1966. Zároveň projevil ochotu nahradit náklady řízení. Poté vzal zástupce žalobce zpět návrh na zahájení řízení, pokud šlo o nárok na náhradu škody, a domáhal se toliko zjištění, že žalovaný je povinen práci u žalobce nastoupit, když pracovní poměr ještě trvá.

Okresní soud v Sokolově vyhlásil usnesení, že omezení žaloby na trvání pracovního poměru včetně nákladů řízení připouští. Aniž pak výslovně řízení o nároku na náhradu škody zastavil, vydal rozsudek, jímž rozhodl, že pracovní poměr účastníků trvá a že žalovaný je povinen nahradit žalobci na nákladech řízení částku 354,40 Kčs do 15 dnů po právní moci rozsudku. Výrok o povinnosti nahradit náklady řízení odůvodnil okresní soud tím, že žalobce měl ve sporu úspěch a proto má nárok na náhradu nákladů řízení podle § 142 o. s. ř.

Nejvyšší soud rozhodl ke stížnosti pro porušení zákona podané generálním prokurátorem, že rozsudkem, pokud jim byl žalovaný zavázán nahradit žalobci náklady řízení, byl porušen zákon a v tomto rozsahu rozsudek zrušil.

Z odůvodnění:

Ze spisu vyplývá, že žalobce zaplatil v kolcích po podání návrhu na výzvu soudu soudní poplatek, vypočtený z hodnoty předmětu řízení, jímž byl nárok na náhradu škody, částkou 350 Kčs. Nároky na náhradu nákladů řízení, jejichž součástí je podle § 137 o. s. ř. i soudní poplatek z návrhu na zahájení řízení, jsou upraveny v ustanoveních § 142 a násl. o. s. ř. Tato ustanovení stanoví případy, kdy mají účastníci za určitých podmínek právo na náhradu nákladů řízení, dále případy, v kterých soud může právo na náhradu nákladů přiznat a konečně případy, kdy žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

Právo na náhradu nákladů řízení pro případ úspěchu ve sporu je upraveno v ustanovení § 142 o. s. ř. Z tohoto ustanovení pak vyplývá, že právo na náhradu nákladů řízení má ten účastník, který měl úspěch ve věci. Pojen věc znamená předmět řízení, jak je určen v návrhu na zahájení řízení, a to v té jeho části, v níž navrhovatel (žalobce) uvádí, čeho se svým návrhem domáhá (v tzv. petitu podle § 42 odst. 3, § 79 odst. 1, § 80 o. s. ř.). Ze spisu pak plyne, že žalobce vzal svůj návrh na zahájení řízení zpět, pokud uplatnil nárok na náhradu škody. Okresní soud tento projev připustil podle § 96 odst. 1 o. s. ř. I když okresní soud opomenul podle právě uvedeného ustanovení současně rozhodnout, že řízení o nároku na náhradu škody zastavuje, je zřejmé, že tento nárok nebyl nadále předmětem řízení a rozhodnutí. Nelze tedy říci, že žalobce měl úspěch ve věci, pokud jde o nárok na náhradu škody. V takovém případě pak je vyloučeno, aby o právu žalobcovu na náhradu nákladů řízení, které vzniklo v souvislosti s nárokem, který nebyl v důsledku dispozitivního projevu žalobce předmětem řízení a rozhodnutí, bylo rozhodováno podle ustanovení § 142 o. s. ř. Je-li v jednom návrhu na zahájení řízení uplatněno několik samostatných nároků, nemůže úspěch navrhovatele (žalobce) ve sporu ohledně některého nároku založit právo na náhradu nákladů řízení, které vznikly v souvislosti s dalším nárokem, jestliže návrh na zahájení řízení byl ohledně tohoto dalšího nároku vzat účinně zpět.

Pro případ, že dojde k zastavení řízení (o tento případ tu v otázce nároku na náhradu škody ve skutečnosti šlo), nemá žádný z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení podle výsledku řízení (§ 146 odst. 1 písm. c) o. s. ř.). Jen výjimečně podle ustanovení § 146 odst. 2 o. s. ř. je účastník, který zavinil, že řízení muselo být zastaveno, povinen hradit jeho náklady a dále je povinen hradit náklady řízení odpůrce, jestliže pro jeho chování byl vzat zpět návrh na zahájení řízení, který

byl podán důvodně. Měl tedy okresní soud otázku práva navrhovatele na náhradu nákladů řízení zkoumat z hlediska ustanovení § 146 o. s. ř.

Byl tedy rozsudkem okresního soudu ve výroku o nákladech řízení porušen zákon v ustanoveních § 142 a § 146 o. s. ř.